

התקים שבאים שנה, ואוטן שבאים שנים גמן לוקדוש ברוך הוא מאוטן שנים של אדם הראשון, ובהן הוא התקים, וננה לא אריכות ימים בעולם זה ובעולם הבא, ועל זה - מים

שאלו ממך נפתחה לו.

גדול בבודו, משום שהוא גדול, שפטוב (שם קמ) גדול אדונינו ורב כה. ודי נקרא גדול, וסוד זה - בראשית א' ויעש אלהים את שני הਪאות הגדלים. גדולים היו ודי. ועם כל זה הוא נקרא גדול, כמו שאמר גדול אדונינו ורב כה. והקדוש ברוך הוא לא נקרא גדול אלא בזה, שפטוב (תהלים מה) גדול והוא מלהל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. במה הוא גדול? בעיר אלהינו הר קדשו.

כפי תשיתתו ברכות לעד (תהלים כא). ברכות, בגין דהאי אידי ברפת כל העולם, וכל הברכות של כל העולם מכאן יוצאות, וחוזה ברכה. וסוד זה - והיה ברכה. שהרי פאן שורות כל הברכות של מעלה ומפהן יוצאות לכל העולם, ולכן נקראת ברכה. תחדרו בשמחה. כתוב פאן תמדחו בשמחה, וכתווב שם שמות ייחד יתרו, משום שעמיד הקדוש ברוך הוא להקים את הכנסת ישראל מן הארץ ולהחזקם בה בסוד הימין, ולהقدس אותה חידוש הלבנה בשמש.

כתוב תחדרו בשמחה את פניך. את פניך - להיות לפניך ולהיות בשמחה כנגד פניך באומה שלמות שתשתלם באותו הזמן, שהרי בזמן שנחרב בית המקדש, התווךנה מכל מה שהחטמא, כמו שנאמר (ירמיה טו) אמללה ילדה בשבעה. כתוב (חזקאל כט) אפלאה החרבה.

לייה מדיליה. וזה אויקמו, דוד מלכא אתתקים שבין שנים. ואינון שבין שנים יהיב ליה קדשא בריך הוא מאינון שנים דאדם קדמאתה, ובהו אתתקים, ואתיהיב ליה אוריכו רiomin behai עלמא, ובעלמא דאתי, ועל קא חיים שאל ממך נפתחה לו.

גדול בבודו, בגין דאייה גדול, דכתיב, (תהלים קמ) גדול אדונינו ורב כה. ודי אידי גדול, וריזא דא, (בראשית א) ויעש אלהים את שני המאורות הגדלים, גדולים הם והוא. עם כל דא, אייה אידי גדול, ומה דאמיר גדול אדונינו ורב כה. וקדשא בריך הוא לא אידי גדול, אלא behai, דכתיב, (תהלים מה) גדול יי' ומלהל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. ומה אייה גדול, בעיר אלהינו הר קדשו.

בי תשיתתו ברכות לעד. (תהלים כא) כי תשיתתו ברכות, בגין דהאי אייה ברכתא דכל עלמא, וכל ברכאן דכל עלמא מהכא נפקאי, ודי אייה ברכה. וריזא דא, (בראשית יב) והיה ברכה. דהא הכא שריאן כל ברכאן דלעילא, וממהכא נפקאי לככל עלמא, ועל דא אידי ברכה. תחדרו בשמחה, כתיב הכא תחדרו בשמחה, ובתיב הכא (שמות יט) ויחד יתרו, בגין דזמין קדשא בריך הוא לאקמא לה לבנטת ישראל מעפרא, ולאתקפה בה בריזא דימינא, ולחדרותי לה מדתותא דסירה בשמשא.

בתיב תחדרו בשמחה את פניך, את פניך, לממי הי מקדש, ולממי הי בחידו לקבל אנטף, בההוא שלימו דתשטים בההוא זמנה. דהא בזמנה דאתחרב בי מקדשא, אתרקינה מכל מה דאתמלחיא. כמה דאת אמר (ירמיה טו) אמללה يولדה בשבעה. כתיב אמלאה החרבה. (כוא חסר).